

νίστη εἰς στιγμήν καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ περιρροήσῃ τούτους κινδύνους καὶ τὰς ἀβεισιότητας τοῦ πολέμου. Ἄλλ' ἤπειρήθη· ὁ ἔρωσ τὸν ἐνεψύχωσε περισσότερο.

«Ὁ κύριός τῆς Ἰνέσας δὲν ἀνέχεται νὰ ἦναι δοῦλος ἀνέκραξε πρὸς ἐμέ. Ἐκτός δὲ τούτου καὶ ἔξέτιμην· τις φιλοδοξία, τὴν ὅποιαν δὲν ἔκρυπταν ἐνώπιόν μου, τῷ ἔθετε πρὸ ὀρθολογῶν τὰς δάφνας τῆς νίκης, τὰς τιμὰς καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς θαυμάσιους, ὑπ' ὧν ἤλπιζε νὰ φανῆ κεκοσμημένος ἐνώπιον τῆς μνηστῆς του καὶ δι' ὧν ἐπεθύμει νὰ στολισθῶσιν οἱ γάμοι των.

Ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς δὲν θέλω λητμονήσαι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπῆγα νὰ εὐρω τὸν Οὐέρταν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀλθαρζου. Ὁ καύτων ὑπέρξει πνιγνός, ὁ δὲ οὐρανὸς ἦτο τότε τρικυμιώδης. Ἡ ἐξοχὴ ἦτο μελαγχολικὴ, ὁ δὲ πύργος ἐραίνετο ἔρημος. Ἐῶ ὄντι, ἐκπληροφόρηθη ὅτι πρὸ δλίγου ὁ Δὸν Ἀλθαρζος τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει, καὶ ἐσυμπέρανε ὅτι ὁ Οὐέρτας φθίσις πολλὴ ἀγάπῃ. ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν θετόν πατέρα του.

Ἐπερίμενε ἐπὶ μίαν στιγμήν μόνος εἰς πρότερον τινα αἴθουσαν, ὅπου ἤσθαι ἄνοιμη, ἀκόνητος, τὴν καρδίαν μου κατακαμψυμένην ὑπὸ φόβου ἀνεξηγήτου, ὑπὸ προσιοθήματος ἀταίσιου, ὑπὸ ἀνητυχίας θλιβερᾶς, τὴν ὅποιαν ἀδυνατιῶ νὰ περιγράψω. Ὅσον εὐσταθὴς καὶ ἀνῆκε ἡ ψυχὴ, ὑπάρχει πάντοτε ὀρμητικὸς τις κίνησις διαταγμοῦ καὶ ἀμηχανίας, ἧς ἀποθάρρῶναι καὶ τοῦ; μᾶλλον θάρραλέως καθ' ἣν στιγμήν ἐτοιμάζονται νὰ εἰέλθωσιν ἀνεπιτρεπτοὶ εἰς πάλιν ἀπειλιτικὴν. Ὁ Κύριος ἐρείχεται διαβιβαίων τὸν Ῥουβίκωνα.

Δὲν ἔβλεπον τὴν στιγμήν, τὸ δὲ μελοῶ, τοῦ ν' ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἐκείνην βίασιν, ἀπαγορεύων εἰς ἐμαυτὸν, διὰ σταθερᾶς ἀποφάσεως, πᾶσιν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐπάνοδον. Ἐπερίμενον λοιπὸν ἀνυπομόνως, ὅτι διὰ τινος θύρας μεσανοίκτου ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Οὐέρτα, ἔπειτα ἐκείνην τῆς Ἰνέσας. Ἡ μεταξὺ των σκηνὴ ἦτο σκηνὴ ἔρωτος καὶ ἀποχαριτισμοῦ. Τοιοῦτό· τι ἐπερίμενον ἐφύκτως, ἀλλ' ἤλπιζον πάντοτε, ζεὶ ὁ φίλος μου ἤθελε κατορθώσαι νὰ διαφύγῃ χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν ὑπόνοιαν τῆς μνηστῆς του. Διὰ τὰ μὴ φανῶ δὲ καὶ διαταράξω τοὺς ἀποχαριτισμῶν των, ἀπεσύρθη ἡμέκτα τινα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπισθεν ἐλὸς παραπετάσματος χρησιμεύοντος ἀντὶ αὐλαίας· καὶ τοιοῦτοτρόπως ἤκουσα τοὺς ἀκολουθούτους λόγους, οἱ ὅποιοι μ' ἐτάραξαν ἐνταυτῶ καὶ μ' ἐξέπληξαν.

Ἡ Ἰνέσα εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν Οὐέρταν μέχρι τῆς αἰθοῦσης, ὅπου τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ πάλιν.

«Ὅχι! Οὐέρτα, ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μὲ ὕρος τεταραγμένον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐνταυτῶ καὶ τοῦ φόβου· ὄχι, δὲν σε ἀφίνω νὰ φύγῃς τοιοῦτοτρόπως. . . καὶ εἰς τοιαύτην στιγμήν. . .

— Τί λέγεις, φιλότατη Ἰνέσα, ἀντιπεῖν ὁ Οὐέρτας περιπαθῶς! Πρὸς τί αὐτὸς ὁ φόβος; ἔως τώρα δὲν εἶχες συναιθίσει τὸν ἔρωτά μου μὲ τοιαύτας ἀπαίτησεις. . . ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μὲ τοιαύτας ἰδιοτροπίας. . . Συγχωρήσόν μοι αὐτὴν τὴν λέξιν, Ἰνέσα. . . ἀλλὰ σ' ἔρωτῶ, δὲν εἶναι αὐτὸ ἰδιοτροπία;

— Μπταίως ἐστειλέσαι, Οὐέρτα. . . μὴ νομίσης ὅτι ἀπατώμαι· γνωρίζω τὸ μυστικόν σου.

— Τὸ μυστικόν μου! ἀντιπεῖν ὁ νέος ἀνασκιρτῶν.

— Ναι, τὸ μυστικόν σου! Ἄκουσεν. Ὅτε ὑπεσχέθη, ὅτε ὡσεὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ λάβω ἄλλον ἢ ἐσὲ ὡς σύζυγον, νὰ μὴ ὑπάρχω, παρὰ δι' ἐσὲ μόνον, σοὶ παρέδωκα τὴν καρδίαν μου, τὴν θέλησιν μου, τὴν ζωὴν μου αὐτήν. . . Ἄλλ' ὡς ἀντάλλαγμα ἀήτησα καὶ ἐγὼ ἐμπιστοσύνην πλήρη καὶ ἀπείριστον· ἀήτησα νὰ εἰσῶσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας σου, καθὼς ἐνὶ εἰσῶσιν εἰς τὰ τῆς ἰδικῆς μου. . .

— Καὶ μήπως σοὶ τὸ ἤρνηθην ποτὲ, φιλότατη Ἰνέσα; διέκοψε αὐτὴν ὁ Οὐέρτας περιπαθῶς. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σοὶ κρύψω τὴν καρδίαν μου, ἐνῶ αὐτὴ ἀπὸ ἐσὲ ἐξαρτᾶται, καὶ εἰς ἐσὲ ὅλη ἀνήκει. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ μοῦ ὑπενομήσης τὸν ὄρκον διὰ τοῦ ὅποιου σοὶ ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου. Ἡ ἐνθύμησις τοῦ ὄρκου τούτου θέλει ἐκλείπει ἡμῶν μὲ τὴν ζωὴν μου· διότι ἡ ζωὴ μου εἰς σὲ μόνον ἀνήκει.

— Εἰς ἐμὲ ἀνήκει! ποῦ καλά! ἀλλὰ διατί διαθέτεις αὐτῆς χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω; Διατί ἐθέτεις εἰς κινδύνους τρομεροὺς καὶ ἀναπορεύτους τὸ μόνον μου ἀγαθόν, τὸν προσφιλέτατόν μου ἐπὶ γῆς θησαυρόν;

— Ἰνέσα! ἀνέκραξε ὁ Οὐέρτας μὲ φωνὴν προδιδούσαν τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς του, ποῖος σὲ εἶπεν ὅτι. . .

— Σὲ τί εἶπα, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ματαίως προσπαθεῖς νὰ μ' ἀπικήτης. Ἐνόησα τί θέλεις νὰ μοῦ κρύψῃς! ἐμάντευτα ἐκείνο τὸ ὅποιον δὲ μὲ εἶπες. Βέβαια! ἐνόμιζες ἴσως, ὅτι ἔμοιζον τὰς ἄλλας ἰσπανίδας, καὶ ὅτι μίμουμένη τὸ παραδειγματῶν, δὲν ἤξευρον ἄλλο παρὰ νὰ διευτρεπίσω τὴν κόμην μου, νὰ φορῶ τὸ περιγρήθιον μου, νὰ παίξω μὲ τὸ ἀνεμισθρόν μου καὶ νὰ καθῆμαι τὸ ἐσπέρας νὰ κυτᾶσω ὀπίσθεν τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου. Ἄλλ' ἀνῆκεν τοιαύτη, Οὐέρτα, δὲν θὰ ἦναι ἄξια σοῦ. Γνωρίζω δι' πεισματώδους καὶ αἱματηροῦς πόλεμος μέλλει νὰ καταπαρήξῃ τὴν Ἰσπανίαν. . . καὶ ἤξευρωθεῖν θέλεις νὰ ῥιπθῆς πρῶτος!

Ὁ Οὐέρτας καθ' ἕλον τὸ διάστημα τῆς οὐμίας τῆς Ἰνέσας δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ διὰ διακεκομμένων ἐπιφωνημάτων· καὶ τὸ δὲ μελοῶ, συνεμεριζόμενον καὶ ἐγὼ τῆς ταραχῆς· καὶ τῆς ἐκπληξιάς του. Ἦλθε στιγμή καθ' ἣν ἀπεράτιστα νὰ ἐφορμήσω εἰς τὸ μέσον καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾶσω ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους ἐπιπλήξεις καὶ τὰς γοητευτικὰς παρακλήσεις τῆς ἐρωμένης του, αἰτινες ἐπόμενον ἦτο νὰ κλονίσουν τὴν ἀπόρατιν του, καὶ νὰ ἐκθηλύνουν τὴν ἀνδρείαν του. . . ἀλλ' εὐθὺς ἀνεχαιτίσθη ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸν καὶ εὐσταθὲς ὕρος μὲθ' οὗ ὁ Οὐέρτας ἀπέθυσε τὰς ἀκολουθούτους λέξεις πρὸς τὴν ἐρωμένην του.

«Ἰνέσα. . . δὲν προσπαθῶ νὰ σοὶ τὸ κρύψω, βλέπω ὅτι τὰ πάντα γνωρίζεις, καὶ πᾶσα προσποίησις εἶναι περιττὴ Ἐρυθριῶ, δαίαις σκέπτομαι ὅτι ἡ πατρὶς εὐρίσκειται εἰς τὰ δεσμά. . . Ὁχυμᾶσαι διότι προσπαθῶ νὰ τὴν ἀπολυτρώσω; Βέβαια δὲν ἤθελες ἀνεχθῆ ὡς μνηστὸν σου ἕνα ἀνάνδρον, ἕνα δοῦλον ἀμεριμνον καὶ δειλόν! Ἄ! ἐὰν συναινέσω μόνον νὰ μείνω τοιοῦτος, δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ σέ.

— Σκληρὴ! ἀντιπεῖν ἡ Ἰνέσα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, δὲν ἤξευρεις ὅτι αὐτὸς ὁ πόλεμος. . . τὸν ὅποιον εὐ